

Byla T-47/02

Manfred Danzer ir Hannelore Danzer prieš Europos Sąjungos Tarybą

„Įmonių teisė — Direktyvos 68/151/EEB ir 78/660/EEB — Metinių atskaitomybių skelbimas — Komerčinės paslapties apsauga — Pagrindinių teisių pažeidimas — Teisinis pagrindas — Ieškinys dėl žalos atlyginimo — Nepriimtinumai“

2006 m. birželio 21 d. Pirmosios instancijos teismo (trečioji kolegija)
sprendimas II - 1782

Sprendimo santrauka

1. *Ieškinys dėl žalos atlyginimo — Savarankiškumas ieškinio dėl panaikinimo atžvilgiu (EB 235 straipsnis ir EB 288 straipsnio antroji pastraipa)*
2. *Prejudiciniai klausimai — Kreipimasis į Teisingumo Teismą — Bendrijos teisės akto galiojimo ginčijimas nacionaliniame teisme (EB 234 straipsnio trečioji pastraipa)*

3. *Deliktinė atsakomybė — Sąlygos*

(EB 288 straipsnio antroji pastraipa; Tarybos direktyvos 68/151 2 straipsnio 1 dalies f punktas ir 78/660 47 straipsnis)

1. Ieškinys dėl žalos atlyginimo pagal EB 288 straipsnio antrąją pastraipą yra savarankiškas ieškinys, kuris teisių gynimo priemonių sistemoje atlieka ypatingą funkciją ir priklauso nuo įgyvendinimo sąlygų, taikomų dėl jo specifinio dalyko. Jis skiriasi nuo ieškinio dėl panaikinimo, nes juo siekiama ne panaikinti konkrečią priemonę, o atlyginti institucijos padarytą žalą. Ieškinio dėl žalos atlyginimo savarankiškumo principas pateisinamas ir tuo, kad toks ieškinys skiriasi nuo ieškinio dėl panaikinimo savo tikslu. Todėl ieškinys dėl žalos atlyginimo turi būti pripažintas nepriimtiniu, jeigu juo iš tiesų siekiama, kad būtų atšauktas galutinis aktas, o patenkinus šį ieškinį teisinės nagrinėjamo akto pasekmės būtų niekinės. Būtent taip yra, kai ieškiniu dėl žalos atlyginimo siekiama, kad būtų sumokėta suma, kurios dydis tiksliai atitinka ieškovo sumokėtus mokesčius vykdant galutinį aktą.
2. Kai Bendrijos teisės aiškinimo klausimas iškyla nacionaliniame teisme, kurio sprendimai pagal nacionalinę teisę negali būti toliau apskundžiami, tas teismas pagal EB 234 straipsnio trečiąją pastraipą turi kreiptis į Teisingumo Teismą dėl prejudicinio sprendimo priėmimo. Vis dėlto, kai Bendrijos teisės taikymas yra toks aiškus, kad nėra galimybių kilti pagrįstoms abejonėms, šis teismas, naudodamasis tik jam priklausančia diskrecija, gali nuspręsti nepateikti Teisingumo Teismui iškilusio klausimo dėl Bendrijos teisės išaiškinimo.

Juo labiau šis teismas neprivalo tenkinti visų jam pateiktų prašymų kreiptis dėl prejudicinio sprendimo Bendrijos akto galiojimui įvertinti.

Iš tiesų nepakanka vienos iš šalių tvirtinimo apie byloje kilusį Bendrijos teisės galiojimo klausimą, kad atitinkamas teismas privalėtų manyti, jog toks klausimas iškilo EB 234 straipsnio prasme. Konkrečiai kalbant, jis gali nuspręsti, kad ginčijamo Bendrijos akto galiojimas ne-

(žr. 27, 28 punktus)

kelia jokių abejonių ir kad nereikia kreiptis į Teisingumo Teismą šiuo klausimu. Aptariamasis teismas gali nagrinėti Bendrijos akto galiojimą ir, jeigu jis šalių nurodytus negaliojimo pagrindus laiko nepagrįstais, atmesti šiuos pagrindus bei priimti sprendimą, kad aktas yra visiškai galiojantis. Iš tiesų tokiais veiksmais jis nekvestionuoja Bendrijos akto.

(žr. 36, 37 punktus)

3. Direktyvos 68/151 dėl apsaugos priemonių, kurių valstybės narės, siekdamos suvienodinti tokias apsaugos priemones visoje Bendrijoje, reikalauja iš Sutarties

58 straipsnio antroje pastraipoje apibrėžtų bendrovių jų narių ir kitų interesų apsaugai, koordinavimo 2 straipsnio 1 dalies f punkto ir Direktyvos 78/660 dėl tam tikrų tipų bendrovių metinių atskaitomybių 47 straipsnio, kurie numato privalomą metinių atskaitomybių skelbimą, priėmimas neturi būti laikomas klaidingu elgesiu, dėl kurio gali kilti Bendrijos atsakomybė. Iš tikrųjų vien derinimo direktyvos neteisėtumo nepakanka, kad kiltų Bendrijos deliktinė atsakomybė, nes ši atsakomybė gali kilti, tik jei padarytas pakankamai akivaizdus viršesnės teisės normos, ginančios privačių asmenų teises, pažeidimas.

(žr. 52 punktą)